

Arrest

nr. 249 007 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar tante, mevrouw A.C.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 8 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2020 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar tante A.C.A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 22.02.2018 zonder visumsticker of uit- en inreisstempel
- attest MI-GUS dd. 06.07.2020 waaruit blijkt dat er tot op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Suriname.
- attesten dd. 13.07.2020 Inspectie der Direkte Belastingen op naam van betrokkene met betrekking tot de periode 2018-2019: echter, gelet op het gebrek aan voldoende duidelijkheid over wanneer betrokkene Suriname verliet en Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde, is de relevantie van deze documenten niet aangetoond.
- 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 29.06.2020 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van haar ambtshalve afschrijvig dd. 13.05.1998 was ingeschreven op het adres (...)
- 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 18.08.2020 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van haar ambtshalve afschrijvig dd. 18.08.2020 was ingeschreven op het adres (...); 'aangifte van verhuizing' dd. 03.07.2020 waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene de verhuizing van betrokkene meldde op 03.07.2020; op dit document werd handmatig genoteerd dat betrokkene zou zijn vertrokken uit Suriname op 05.05.2019. Er wordt hieromtrent verwezen naar een 'copy machtiging aangehecht'; echter, er werd nagelaten dit bijkomende document voor te leggen, zodat er niet kan nagegaan worden of de vermelding van deze datum op meer berust dan een loutere verklaring op eer vanwege de moeder van betrokkene. Er werden geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd om de vermelding van deze datum te staven.
- onleesbare verzendbewijzen pakketten (Sunway Travel & Shipping) en geldstortingen (Caritransfer): er werd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 06.12.2019 (zie bijlage 20 dd. 15.04.2020) reeds gemotiveerd dat de voorgelegde kopieën onleesbaar waren zodat het niet mogelijk was de relevantie van deze documenten vast te stellen. Betrokkene was op de hoogte van deze vaststellingen, doch haar advocaat verwijst in zijn ongedateerde schrijven, gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging dd. 04.06.2020, opnieuw naar deze documenten, zonder evenwel een leesbare kopie voor te leggen. Er kan dan ook dienstig verwezen worden naar de bespreking van deze documenten in de bijlage 20 dd. 15.04.2020.

- verklaring op eer vanwege een derde dd. 18.08.2020 waarin deze stelt dat betrokkene sedert haar geboorte zowel financieel als in natura werd ondersteund door de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaring niet wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde stukken, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De vaststelling dat de handtekening van deze derde werd gelegaliseerd door een notaris doet hier geen afbreuk aan.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (schrijven NZB dd. 30.06.2020; document 'statistieken voor april 2020')
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 24.06.2020 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste; echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 10.06.2020 op naam van de referentiepersoon
- verklaring van lidmaatschap CM dd. 24.06.2020 op naam van een derde
- ongepersonaliseerde weigeringsbeslissing; de relevantie van dit document werd niet aangetoond; dit stuk kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.01.2008 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.12.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Suriname, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een

volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het “Unierecht”.

2.1.1. Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en het beginsel van de fair play – verstrekt de verzoekende partij de volgende toelichting bij haar eerste middel:

“6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen legde verzoekster het bewijs voor van financiële en materiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon.

Zo legde verzoekster 4 verzendbewijzen voor van pakketten naar Suriname (stuk 3) en 2 bewijzen van geldverzendingen (stuk 4).

Verwerende partij stelt om te beginnen dat dit onleesbare bewijzen betrekken; dat verzoekster hiervan op de hoogte was en dat de raadsman dit toch opnieuw overmaakt in een ongedateerd schrijven (?).

Eén en ander wijst evenwel op een gebrekkig onderzoek.

Deze geldbewijzen werden inderdaad, door verzoekster rechtstreeks, in de eerste aanvraag gezinshereniging overgemaakt, doch niet opnieuw in de tweede door de raadsman (zie het gedateerde schrijven met oplistings van de stukken - stuk 5).

Alleszins, dit gezegd zijnde, maken deze stukken wel deel uit van het administratief dossier en dienden ze te worden beoordeeld. Voor deze beoordeling verwijst verwerende partij naar de eerste bijlage 20 dd. 15.04.2020 (stuk 6), en stelt dat deze pakket- en geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zijn om te kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs.

In deze zin wenst verzoekster te verwijzen naar de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: (...)

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 7):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. 0 De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden

aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd.”

Verzoekster herhaalt dat er in totaal maar liefst 6 bewijzen van pakket- en geldverzendingen in het verleden werden voorgelegd, allen afkomstig van de referentiepersoon en gericht aan verzoekster in Suriname.

Gelet op de hieronder besproken onvermogenheid van verzoekster in het land van herkomst (zie *infra*), is het duidelijk dat verzoekster wel degelijk aangewezen was op deze gelden om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Daarnaast stelt verwerende partij dat deze stukken bovendien irrelevant zijn, omdat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer verzoekers naar België kwamen.

Om te beginnen erkent verwerende partij zelf dat deze pakketten en gelden werden verzonden naar verzoeker in Suriname (zie bewoording in de eerste bijlage 20: “Manueel ingevulde, onleesbare, verzendbewijzen voor 4 pakketten naar Suriname en twee onleesbare geldtranserts”). Dat deze verzendingen dus gebeurden naar verzoekster in Suriname wordt niet betwist.

Daarnaast legde verzoekster voor m.b.t. haar verhuis uit Suriname. Zo legde zij een aangifte van verhuizing voor waaruit bleek dat zij Suriname verliet op 05.05.2019 (stuk 8), alsook een verklaring van afschrijving (stuk 9).

Het mag dus duidelijk zijn dat deze pakket- en geldverzendingen gebeurden vóór het verlaten van Suriname.

Tot slot legde verzoekster nog een getuigenverklaring voor, waaruit blijkt zij inderdaad haar hele leven al financieel afhankelijk is van de referentiepersoon (stuk 10). Deze verklaring werd gelegaliseerd door de notaris.

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve materiële en financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze pakket- en die stuk voor stuk dateren van voor de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was (zie *infra*), was verzoekster aangewezen op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde pakket- en geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld/pakketten overgemaakt aan verzoekster in het land van herkomst.

7.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Zo legde zij verklaringen voor de Surinaamse belastingdienst waaruit blijkt dat zij in de jaren 2018 en 2019 geen enkel inkomen heeft genoten (stuk 11). Een inhoudelijke betwisting over deze documenten wordt niet gevoerd door verwerende partij, doch wel wordt de relevantie in twijfel getrokken omdat het niet duidelijk zou zijn wanneer verzoekster Suriname verliet.

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, namelijk dat op afdoende wijze werd aangetoond dat zij Suriname verliet op 05.05.2019.

Daarnaast legde verzoekster een bewijs voor dat zij nooit enig onroerend goed heeft gehad in Suriname (stuk 12). Ook dit document wordt inhoudelijk niet betwist door verwerende partij.

Tot slot legde verzoekster nog een weigeringsbeslissing voor die door de Nederlandse autoriteiten ten aanzien van haar werd genomen in het kader van een visumaanvraag, en waarbij de weigering gebaseerd was op haar onvermogenheid (stuk 14). In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, werd de relevantie hiervan wel aangetoond middels een begeleidend schrijven van de raadsman.

Verzoekster heeft dus wel degelijk aangetoond dat zij onvermogen in het land van herkomst om in haar eigen levensbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom zij dan ook ten laste was van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten en onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip ‘ten laste zijn’ vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 13). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van pakket- en geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over onroerende goederen én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 7).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van pakket- en geldzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

9.

Daarnaast heeft verzoekster ook aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster effectief ten laste te nemen, zodat er geen beroep moet worden gedaan op Belgische overheidsinstanties.

Zo werden er documenten voorgelegd in hoofde van de referentiepersoon met betrekking tot haar tewerkstelling en beroepsinkomsten (stuk 15).

Daarnaast werden ook verklaringen van lidmaatschap bij ziekenfonds voorgelegd. Hun kosten op dit vlak worden dus sowieso gedekt.

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoekster al jaren financieel ten laste; zonder enig probleem.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van “*het Unierecht*”. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt onder meer vast dat de verzoekende partij “*onleesbare verzendbewijzen pakketten (Sunway Travel & Shipping) en geldstortingen (Caritransfer)*” heeft voorgelegd die reeds voorlagen in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 6 december 2019 en waarover reeds in de bijlage 20 van 15 april 2020 werd gemotiveerd dat de voorgelegde kopieën onleesbaar waren zodat het niet mogelijk was de relevantie van deze documenten vast te stellen, dat de verzoekende partij op de hoogte was van deze vaststellingen, doch dat haar advocaat in het ongedateerd schrijven, gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging van 4 juni 2020 opnieuw verwijst naar deze documenten, zonder evenwel een leesbare kopie voor te leggen, dat er dan ook dienstig kan verwezen worden naar de bespreking van deze documenten in de bijlage 20 van 15 april 2020. Verder gaat de verwerende partij in op de bijkomende documenten die in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd. De verwerende partij merkt op dat de referentiepersoon sedert 9 januari 2008 in België verblijft, dat er van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is en betoogt vervolgens dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat het gegeven dat de verzoekende partij op 11 december 2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststelling, dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Suriname, dat er niet werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Vervolgens wijst de

verwerende partij er nog op dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert november 2019 tot heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doet, dat immers louter het gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat immers de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.4. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.5. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004

betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat zij hiermee niet akkoord kan gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd, dat zij om te beginnen het bewijs voorlegde van financiële en materiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon, dat zij vier verzendbewijzen voorlegde van pakketten naar Suriname en twee bewijzen van geldverzendingen, dat de verwerende partij om te beginnen stelt dat dit onleesbare bewijzen betreffen, dat de verzoekende partij hiervan op de hoogte was en dat haar raadsman dit toch opnieuw overmaakt in een ongedateerd schrijven, dat het een en ander wijst op een gebrekkig onderzoek, dat deze geldbewijzen inderdaad rechtstreeks door haar werden overgemaakt in de eerste aanvraag gezinshereniging, doch niet opnieuw in de tweede aanvraag door de raadsman, alleszins, dat deze stukken wel deel uitmaken van het administratief dossier en dienden beoordeeld te worden, dat de verwerende partij voor deze beoordeling verwijst naar de eerste bijlage 20 van 15 april 2020 en stelt dat deze pakket- en geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zijn om te kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs, dat zij wenst te verwijzen naar de tekst van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, noch

enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn stelt, dat ook de Raad reeds in deze zin oordeelde, dat zij herhaalt dat er in totaal maar liefst zes bewijzen van pakket- en geldverzendingen in het verleden werden voorgelegd, allen afkomstig van de referentiepersoon en aan haar gericht in Suriname, dat gelet op de hieronder besproken onvermogenheid in het land van herkomst, het duidelijk is dat zij wel degelijk aangewezen was op deze gelden om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, dat de verwerende partij daarnaast stelt dat deze stukken bovendien irrelevant zijn, omdat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer zij naar België kwam, dat de verwerende partij om te beginnen zelf erkent dat deze pakketten en gelden werden verzonden naar haar in Suriname (zie bewoording in de eerste bijlage 20: *“manueel ingevulde, onleesbare, verzendbewijzen voor 4 pakketten naar Suriname en twee onleesbare geldtransfers”*), dat niet wordt betwist dat deze verzendingen dus naar haar gebeurden in Suriname, dat zij daarnaast met betrekking tot haar verhuis uit Suriname een aangifte van verhuizing voorlegde waaruit bleek dat zij Suriname verliet op 5 mei 2019, als ook een verklaring van afschrijving, dat dus duidelijk mag zijn dat deze pakket- en geldverzendingen gebeurden voor het verlaten van Suriname, dat zij tot slot nog een getuigenverklaring voorlegde, waaruit blijkt dat zij inderdaad al haar hele leven financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, dat de verklaring werd gelegaliseerd door de notaris, dat zij met andere woorden een effectieve materiële en financiële afhankelijkheid aangetoond heeft aan de hand van deze pakket- en geldverzendingen die stuk voor stuk dateren van voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging, dat gelet op het feit dat zij in het land van herkomst onvermogen was, zij aangewezen was op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien, dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, met andere woorden zeer duidelijk blijkt dat zij heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, dat de voorgelegde pakket- en geldverzendingen dit aantonen, dat immers voorafgaand aan haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging er op meerdere ogenblikken aan haar geld en pakketten werden overgemaakt in het land van herkomst.

In de thans bestreden beslissing heeft de verwerende partij over de verzendbewijzen van pakketten en geldstortingen, over de getuigenverklaring omtrent het ten laste zijn, over de verklaring van afschrijving en de aangifte van verhuizing gemotiveerd als volgt:

“- 'verklaring omtrent afschrijving' dd. 18.08.2020 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van haar ambtshalve afschrijvig dd. 18.08.2020 was ingeschreven op het adres (...); 'aangifte van verhuizing' dd. 03.07.2020 waaruit blijkt dat de moeder van betrokkene de verhuizing van betrokkene meldde op 03.07.2020; op dit document werd handmatig genoteerd dat betrokkene zou zijn vertrokken uit Suriname op 05.05.2019. Er wordt hieromtrent verwezen naar een 'copy machtiging aangehecht'; echter, er werd nagelaten dit bijkomende document voor te leggen, zodat er niet kan nagegaan worden of de vermelding van deze datum op meer berust dan een loutere verklaring op eer vanwege de moeder van betrokkene. Er werden geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd om de vermelding van deze datum te staven.

- onleesbare verzendbewijzen pakketten (Sunway Travel & Shipping) en geldstortingen (Caritransfer): er werd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 06.12.2019 (zie bijlage 20 dd. 15.04.2020) reeds gemotiveerd dat de voorgelegde kopieën onleesbaar waren zodat het niet mogelijk was de relevantie van deze documenten vast te stellen. Betrokkene was op de hoogte van deze vaststellingen, doch haar advocaat verwijst in zijn ongedateerde schrijven, gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging dd. 04.06.2020, opnieuw naar deze documenten, zonder evenwel een leesbare kopie voor te leggen. Er kan dan ook dienstig verwezen worden naar de bespreking van deze documenten in de bijlage 20 dd. 15.04.2020.

- verklaring op eer vanwege een derde dd. 18.08.2020 waarin deze stelt dat betrokkene sedert haar geboorte zowel financieel als in natura werd ondersteund door de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaring niet wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde stukken, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De vaststelling dat de handtekening van deze derde werd gelegaliseerd door een notaris doet hier geen afbreuk aan.”

De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar motieven omtrent de verzendbewijzen van pakketten en geldstortingen verwijst naar een vorige beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 april 2020. In de voornoemde beslissing van 15 april 2020 motiveerde de verwerende partij over de vier verzendbewijzen van pakketten en twee bewijzen van geldverzendingen als volgt:

“Manueel ingevulde, onleesbare, verzendbewijzen voor 4 pakketten naar Suriname en twee onleesbare geldtransfers. Voor zover deze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat 4 pakketten en 2 stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen of stukken aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. De eigen verklaring van de referentiepersoon dat het in werkelijkheid zou gaan om meer stortingen kan niet aanvaard worden als bewijs in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Bovendien kan uit het geheel van beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstorting niet afdoende duidelijk is. Betrokkenes paspoort bevat geen zonder in- en uitreisstempel of visa. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover zij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van haar tante van uit haar land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.”

Waar de verzoekende partij vooreerst betoogt dat zij vier verzendbewijzen voorlegde van pakketten naar Suriname en twee bewijzen van geldverzendingen, dat de verwerende partij om te beginnen stelt dat dit onleesbare bewijzen betreffen, dat de verzoekende partij hiervan op de hoogte was en dat de raadsman dit toch opnieuw overmaakt in een ongedateerd schrijven, dat het een en ander wijst op een gebrekkig onderzoek, dat deze geldbewijzen inderdaad rechtstreeks door haar werden overgemaakt in de eerste aanvraag gezinshereniging, doch niet opnieuw in de tweede aanvraag door haar raadsman, alleszins, dat deze stukken wel deel uitmaken van het administratief dossier en dienden beoordeeld te worden, toont zij geenszins aan welk belang zij heeft bij dit betoog, nu uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de verzendbewijzen heeft beoordeeld, doch vaststelde dat de voorlegde kopieën onleesbaar waren zodat het niet mogelijk was de relevantie van deze documenten vast te stellen. De verzoekende partij toont niet aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De Raad merkt verder op dat uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat haar advocaat in zijn ongedateerd schrijven, gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging van 4 juni 2020, opnieuw verwijst naar de verzendbewijzen van pakketten en geldstortingen, zonder evenwel een leesbare kopie voor te leggen. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij stelt dat de raadsman opnieuw de onleesbare bewijzen heeft overgemaakt bij haar tweede aanvraag. Immers blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing slechts dat de raadsman enerzijds verwijst naar deze documenten en anderzijds geen leesbare kopie voorlegt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een gebrekkig onderzoek.

Door te stellen dat de verwerende partij voor deze beoordeling verwijst naar de eerste bijlage 20 van 15 april 2020 en stelt dat deze pakket- en geldverzendingen te beperkt en te onregelmatig zijn om te kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs, dat zij wenst te verwijzen naar de tekst van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat noch artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn stelt, dat ook de Raad reeds in deze zin oordeelde, dat zij herhaalt dat er in totaal maar liefst zes bewijzen van pakket- en geldverzendingen in het verleden werden voorgelegd, allen afkomstig van de referentiepersoon en aan haar gericht in Suriname, dat de verwerende partij daarnaast stelt dat deze stukken bovendien irrelevant zijn, omdat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer zij naar België kwam, dat de verwerende partij om te beginnen zelf erkent dat deze pakketten en gelden werden verzonden naar haar in Suriname (zie bewoording in de eerste bijlage 20: *“manueel ingevulde, onleesbare, verzendbewijzen voor 4 pakketten naar Suriname en twee onleesbare geldtransfers”*), dat niet wordt betwist dat deze verzendingen dus naar haar gebeurden in Suriname, dat dus duidelijk mag zijn dat deze pakket- en geldverzendingen gebeurden voor het verlaten van Suriname, voert zij in wezen kritiek op de motieven van de beslissing van 15 april 2020. De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de voormelde beslissing aanvechten daar deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissing en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij, door het opnieuw voorleggen bij een volgende aanvraag van documenten of door het bij een volgende aanvraag verwijzen naar documenten die zij reeds had bijgebracht bij een vorige aanvraag gezinshereniging en waarover de verwerende partij reeds geoordeeld heeft, bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde documenten kan aanvechten.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de beslissing van 15 april 2020 omtrent de verzendbewijzen van pakketten en geldverzendingen, met name dat vier pakketten en twee stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging, niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn, niet vervuld acht wanneer uit bewijzen van vier pakketverzendingen en twee geldverzendingen onvoldoende blijkt dat de verzoekende partij financieel of materieel ten laste was van de referentiepersoon, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Het is evenmin onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk om te besluiten dat vier pakketten en twee stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs, minstens toont de verzoekende partij opnieuw het tegendeel niet aan. Het vereisen dat men aantoon met een zekere regelmatigheid financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon is geen onredelijke invulling van de door de wetgever vooropgestelde voorwaarde aan te tonen dat men in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partij meent dat gelet op haar onvermogenheid in het land van herkomst, het duidelijk is dat zij wel degelijk aangewezen was op de gelden van de referentiepersoon om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, dat gelet op het feit dat zij in het land van herkomst onvermogen was, zij aangewezen was op deze financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Suriname, zodat het in dat opzicht geenszins duidelijk is dat zij wel degelijk aangewezen was op de gelden van de referentiepersoon om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. In de mate dat alsnog aangenomen kan worden dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst, hetgeen *in casu* niet verder onderzocht zal worden daar het betoog daaromtrent kritiek vormt op een overtollig motief zoals uiteengezet wordt in punt 2.1.7., kan nog steeds niet worden vastgesteld dat aangetoond is dat de verzoekende partij financieel en/of materieel afhankelijk is van de referentiepersoon. De verzoekende partij slaagt er met voorgaand betoog namelijk niet in om het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, te weerleggen of te ontkrachten. In die zin kan dan ook niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij, mocht zij onvermogen zijn en voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen zijn op een derde, financieel en/of materieel afhankelijk was van een derde die niet de referentiepersoon is. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat gelet op haar onvermogenheid in het land van herkomst, het duidelijk is dat zij wel degelijk aangewezen was op de gelden van de referentiepersoon om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij daarnaast met betrekking tot haar verhuis uit Suriname een aangifte van verhuizing voorlegde waaruit bleek dat zij Suriname verliet op 5 mei 2019, alsook een verklaring van afschrijving, weerlegt noch ontkracht zij de motieven van de thans bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij deze documenten in de thans bestreden beslissing in rekening heeft genomen en specifiek omtrent de aangifte van verhuizing van 3 juni 2020 stelde dat daaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij de verhuizing meldde op 3 juli 2020, dat op dit document handmatig werd genoteerd dat de verzoekende partij zou zijn vertrokken uit Suriname op 5 mei 2019, dat er hieromtrent wordt verwezen naar een “*copy machtiging aangehecht*”, dat echter werd nagelaten dit bijkomende document voor te leggen, zodat er niet kan worden nagegaan of de vermelding van deze datum op meer berust dan een loutere verklaring op eer vanwege de moeder van de verzoekende partij, dat er geen objectieve verifieerbare documenten werden voorgelegd om de vermelding van deze datum te staven. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij maar liefst zes bewijzen van pakket- en geldverzendingen in het verleden heeft voorgelegd, allen afkomstig van de referentiepersoon aan haar gericht, dat de verwerende partij stelt dat deze stukken bovendien irrelevant zijn omdat niet met zekerheid kan vastgesteld worden wanneer zij naar België kwam, dat de verwerende partij erkent dat deze pakketten

en gelden werd verzonden naar haar in Suriname en dat dus niet wordt betwist dat deze naar haar werden verzonden in Suriname, alsook dat voorafgaand haar inschrijving in België en dus voorafgaand de eerste aanvraag tot gezinshereniging er op meerdere ogenblikken geld/pakketten overgemaakt werden aan haar in het land van herkomst, mist haar betoog feitelijke grondslag. Uit de motieven van de beslissing van 15 april 2020 blijkt immers geenszins dat de verwerende partij erkent dat deze pakketten en gelden verzonden werden naar haar. In de voormelde beslissing wordt er enkel op gewezen dat de pakketten en gelden werden verzonden naar Suriname. Gelet op de vaststellingen *supra* in verband met de aangifte van verhuizing, toont de verzoekende partij ook niet aan dat het duidelijk mag zijn dat de pakket- en geldverzendingen gebeurden voor het verlaten van Suriname.

Met haar betoog dat zij een getuigenverklaring voorlegde, waaruit blijkt dat zij inderdaad haar hele leven al financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, dat de verklaring werd gelegaliseerd door de notaris, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de thans bestreden beslissing omtrent de *“verklaring op eer vanwege een derde dd. 18.08.2020 waarin deze stelt dat betrokkene sedert haar geboorte zowel financieel als in natura werd ondersteund door de referentiepersoon”* waarin wordt gesteld dat gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en de inhoud van deze verklaring niet wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde stukken, deze niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de vaststelling dat de handtekening van deze derde werd gelegaliseerd door een notaris hier geen afbreuk aan doet. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 74/1, 2° van de Vreemdelingenwet zijn.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de bewijzen van pakketten en geldstortingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon. Door het louter beweren van het tegendeel en te stellen dat zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd, dat zij om te beginnen het bewijs voorlegde van financiële en materiële steun in het verleden vanwege de referentiepersoon, dat zij met andere woorden een effectieve materiële en financiële afhankelijkheid aangetoond heeft aan de hand van deze pakket- en geldverzendingen die stuk voor stuk dateren van voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging, dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, met andere woorden zeer duidelijk blijkt dat zij heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, dat de voorgelegde pakket- en geldverzendingen dit aantonen, dat immers voorafgaand aan haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging er op meerde ogenblikken geld en pakketten werden overgemaakt aan haar in het land van herkomst, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon noch dat de verzendbewijzen van pakketten en geldstortingen aantonen dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.7. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze heeft bewezen. Ze stelt dat zij verklaringen van de Surinaamse belastingdienst voorlegde waaruit blijkt dat zij in de jaren 2018 en 2019 geen enkel inkomen heeft genoten, dat een inhoudelijke betwisting over deze documenten niet wordt gevoerd door de verwerende partij, doch wel dat de relevantie in twijfel wordt getrokken omdat het niet duidelijk zou zijn wanneer zij Suriname verliet, dat zij verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, namelijk dat op afdoende wijze werd aangetoond dat zij Suriname verliet op 5 mei 2019, dat zij daarnaast een bewijs voorlegde dat zij nooit enig onroerend goed heeft gehad in Suriname, dat ook dit document inhoudelijk niet wordt betwist door de verwerende partij, dat zij tot slot nog een weigeringsbeslissing voorlegde die door de Nederlandse autoriteiten ten aanzien van haar werd genomen in het kader van een visumaanvraag en waarbij de weigering gebaseerd was op haar onvermogensheid, dat in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt, de relevantie hiervan wel werd aangetoond middels een begeleidend schrijven van de raadsman, dat zij dus wel degelijk heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst om in haar eigen levensbehoeften te voorzien, reden waarom zij dan ook ten laste was van de referentiepersoon, dat er dient gewezen te worden op de rechtspraak van de Raad, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is, dat indien zij haar onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, *quod non*, dit van ondergeschikt belang is, dat er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen dient te worden voorgelegd en er gekeken dient te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, en dat er *in casu* werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, dat evenwel benadrukt dient te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensheid *in casu* wel voorligt, dat het duidelijk mag zijn dat zij over geen enkele vorm van inkomen noch

onroerende goederen beschikt en dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond. Zij meent dan ook dat uit het voorgaande blijkt dat zij onvermogen was in het herkomstland en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad wijst erop dat de motieven betreffende het al dan niet vermogen van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtuigend zijn. Immers is het motief dat de door de verzoekende partij voorgelegde verzendbewijzen van pakketten en geldstortingen en de voorgelegde verklaring op eer vanwege een derde van 18 augustus 2020, waarin die persoon stelt dat de verzoekende partij sedert haar geboorte zowel financieel als in natura werd ondersteund door de referentiepersoon, niet aanvaard kunnen worden als (afdoende) bewijs om aan te tonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoonde dat dit foutief of kennelijk onredelijk is – voldoende om de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat aangetoond is dat zij financieel en/of materieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel en/of materieel afhankelijk is van de referentiepersoon, maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aannemelijk gemaakt in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en dit motief, gelet op de vaststellingen in punt 2.1.6., niet wordt weerlegd of ontkracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat met de voorgelegde stukken niet werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen van de verzoekende partij in het land van herkomst overtuigend. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Hetzelfde geldt voor het betoog dat zij ook heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar effectief ten laste te nemen, zodat er geen beroep moet worden gedaan op de Belgische overheidsinstanties, dat er documenten werden voorgelegd in hoofde van de referentiepersoon met betrekking tot haar tewerkstelling en beroepsinkomsten, dat daarnaast ook verklaringen van lidmaatschap bij het ziekenfonds werden voorgelegd, dat hun kosten op dit vlak dus sowieso worden gedekt, dat de referentiepersoon haar bovendien al jaren ten laste neemt, zonder enig probleem, nu de verzoekende partij met dit betoog geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissing weerlegt, met name dat niet afdoende is bewezen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Aldus is het betoog van de verzoekende partij kritiek op een overtuigend motief en dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.8. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat zij aan de hand van bewijzen van pakket- en geldzendingen en attesten van onvermogenheid wel degelijk de feitelijke situatie, met name dat zij financieel en materieel gesteund wordt door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst, heeft aangetoond.

2.1.9. De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij de motieven *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 11.12.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen”* niet betwist.

2.1.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of

onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Na een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, alsook over het redelijkheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar tante, de referentiepersoon en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft een bevel aan de verzoekende partij niet in de weg kan staan, dat de verzoekende partij immers niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat derhalve het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat er tevens dient opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.2.4. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar tante moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en tante, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt*

2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie” “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”, door aan te tonen dat er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” of “ernstige gezondheidsredenen” (“ten laste”) of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “ander familielid” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij “voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon” alsook niet blijkt dat zij “voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar tante niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen: “Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone

affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar tante wordt betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in de bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar tante een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar tante in België en deze laatste kan haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

2.2.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.2.7. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat het bestreden bevel *in casu* strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

2.2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe te besluiten dat het bestreden bevel is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verzoekende partij toont niet aan met welke voorgebrachte stukken de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het motiveren van de bestreden beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

2.2.10. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat volledig na uiteen te zetten waarom zij van mening is dat deze bepalingen zijn geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Het middel is verder ook onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij zich andermaal beperkt tot een theoretische toelichting over het redelijkheidsbeginsel, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij dit beginsel ook geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom dit beginsel dan is geschonden.

2.2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER